

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. spalio 4 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Vartotojų apsauga – Direktyva 2005/29/EB – 2 straipsnio b ir d punktai – Direktyva 2011/83/ES – 2 straipsnio 2 punktas – Sąvokos „prekybininkas“ ir „komercinė veikla“

Byloje C-105/17

dėl *Administrativen sad – Varna* (Varnos administracinis teismas, Bulgarija) 2017 m. vasario 16 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2017 m. vasario 28 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Komisia za zashtita na potrebitelite

prieš

Evelina Kamenova,

dalyvaujant:

Okrazhna prokuratura – Varna,

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija)

kurių sudaro kolegijos pirmininkas J. L. da Cruz Vilaça, teisėjai E. Levits, A. Borg Barthet (pranešėjas), M. Berger ir F. Biltgen,

generalinis advokatas M. Szpunar,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze, M. Hellmann ir J. Techert,
- Europos Komisijos, atstovaujamos A. Cleenewerck de Crayencour, Y. G. Marinova, G. Goddin ir N. Ruiz García,

susipažinęs su 2018 m. gegužės 31 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: bulgarų.

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 84/450/EEB, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvas 97/7/EB, 98/27/EB bei 2002/65/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 („Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva“) (OL L 149, 2005, p. 22) 2 straipsnio b ir d punktų išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Evelina Kamenova ir *Komisiya za zashtita na potrebitelite* (Vartotojų apsaugos komisija, Bulgarija, toliau – VAK) ginčą dėl šios priimto akto, kuriuo E. Kamenova skirtos administracinės nuobaudos dėl to, kad interneto svetainėje paskelbtuose skelbimuose apie parduodamas prekes ji nepateikė informacijos vartotojams.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 2005/29

- 3 Direktyvos 2005/29 2 straipsnyje numatyta:

Šioje direktyvoje:

- a) „vartotojas“ – bet kuris fizinis asmuo, kuris komercinėje veikloje, kuriai taikoma ši direktyva, veikia siekdamas tikslų, nesusijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija;
- b) „prekybininkas“ – bet kuris fizinis arba juridinis asmuo, kuris komercinėje veikloje, kuriai taikoma ši direktyva, veikia siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija, ar bet kuris asmuo, veikiantis prekybininko vardu arba jo naudai;

<...>

- d) „įmonių komercinė veikla vartotojų atžvilgiu“ <...> bet kuris prekybininko atliekamas veiksmas, neveikimas, elgesys arba pareiškimas, komercinis pranešimas, įskaitant reklamą ir prekybą, tiesiogiai susijęs su produkto pirkimo skatinimu, pardavimu arba tiekimu vartotojams;

<...>“

- 4 Šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Ši direktyva taikoma nesąžiningai įmonių komercinei veiklai vartotojų atžvilgiu, kaip nustatyta šios direktyvos 5 straipsnyje, prieš ir po komercinio sandorio dėl produkto sudarymo bei jo metu.“

Direktyva 2011/83/ES

- 5 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, 2011, p. 64), 2 dalyje nustatyta:

Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

- 1) vartotojas – kiekvienas fizinis asmuo, kuris veikia pagal sutartis, kurioms taikoma ši direktyva, siekdamas tikslių, nesusijusių su jo verslu, prekyba, amatu ar profesija;
- 2) prekiautojas [prekybininkas] – kiekvienas valstybės ar privačiai valdomas fizinis arba juridinis asmuo [kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo, neatsižvelgiant į tai, ar pastarasis įsteigtas pagal viešąją ar privatinę teisę], kuris veikia pagal sutartis, kurioms taikoma ši direktyva, siekdamas tikslių, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija, įskaitant kiekvieną kitą asmenį, veikiantį prekiautojo vardu arba jo naudai, [taip pat tarpininkaujant bet kuriam kitam asmeniui, veikiančiam prekiautojo vardu ar interesais];

<...>“

- 6 Kaip numatyta šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje, „[l]aikantis direktyvoje nustatytų sąlygų ir nuostatų, ji [ši direktyva] taikoma prekiautojo ir vartotojo sudaromoms sutartims“.
- 7 Šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalyje išvardyta informacija, kurią prekybininkas turi pateikti prieš vartotojui įsipareigojant pagal nuotolinės prekybos sutartį ar ne prekybai skirtose patalpose sudaromą sutartį arba atitinkamą pasiūlymą.
- 8 Tos pačios direktyvos 9 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad vartotojas gali per 14 dienų laikotarpį atsisakyti nuotolinės prekybos sutarties ar ne prekybai skirtose patalpose sudarytos sutarties.

Bulgarijos teisė

- 9 *Zakon za zashtita na potrebitelite* (Vartotojų apsaugos įstatymas) (DV, Nr. 99, 2005 m. gruodžio 9 d., redakcija, taikoma pagrindinės bylos aplinkybėms, toliau – ZZP) 47 ir 50 straipsniais į Bulgarijos teisės sistemą perkelti atitinkamai Direktyvos 2011/83 6 ir 9 straipsniai: pirmasis susijęs su informacijos reikalavimais, taikomais nuotolinės prekybos sutartims, o antrasis – su teise atsisakyti sutarties.

- 10 ZZP 204 straipsnyje numatyta:

„Už vartotojo informavimo reikalavimų, nurodytų 47 straipsnio 1, 2, 3, 5, 6 ir 7 dalyse, taip pat 48 ir 49 straipsniuose, neįvykdymą fiziniams asmenims skiriama nuo 100 iki 1000 [Bulgarijos levų (BGN)] bauda, o individualiems verslininkams ir juridiniams asmenims – nuo 500 iki 3000 BGN turtinė sankcija už kiekvieną atskirą atvejį.“

- 11 ZZP 207 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Asmeniui, kuris sudaro vartotojui kliūčių pasinaudoti 50 straipsnyje numatyta teise atsisakyti nuotoliniu būdu ar ne prekybai skirtose patalpose sudarytos sutarties, skiriama nuo 1000 iki 3000 BGN turtinė sankcija už kiekvieną atskirą atvejį.“

12 ZZZP papildomų nuostatų 13 dalies 2 punkte numatyta:

„Prekybininkas“ – tai bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, kuris parduoda arba siūlo parduoti prekes, teikia paslaugas arba vykdydamas savo komercinę ar profesinę veiklą viešajame arba privačiajame sektoriuje sudaro su vartotoju sutartį, taip pat bet kuris jo vardu ir naudai veikiantis asmuo.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

- 13 Vartotojas interneto svetainėje www.olx.bg pagal nuotolinės prekybos sutartį įsigijo laikrodį. Nusprendęs, kad šio laikrodžio savybės neatitinka nurodytųjų šioje svetainėje paskelbtame skelbime, vartotojas pateikė skundą VAK po to, kai laikrodžio tiekėjas atsisakė priimti norimą grąžinti laikrodį ir atiduoti už jį pinigus.
- 14 Atlikusi patikrinimus VAK konstatavo, kad laikrodį pardavė E. Kamenova, kuri toje svetainėje buvo registruota „eveto-ZZ“ vardu. Interneto svetainės administratoriaus teigimu, šiuo vardu pasivadinęs naudotojas paskelbė iš viso aštuonis skelbimus apie įvairių prekių pardavimą, tarp jų – ir apie laikrodžio, dėl kurio kilo ginčas pagrindinėje byloje.
- 15 Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad apsilankiusi minėtoje svetainėje VAK konstatavo, jog 2014 m. gruodžio 10 d. šioje svetainėje vis dar buvo naudotojo „eveto-ZZ“ paskelbti aštuoni skelbimai apie parduodamas įvairias prekes.
- 16 2015 m. vasario 27 d. nutarime VAK konstatavo, kad E. Kamenova padarė administracinį nusižengimą, ir, remdamasi ZZZP 204 ir 207 straipsniais, skyrė kelias nuobaudas už ZZZP 47 straipsnio 1 dalies 1, 2, 3, 5, 7, 8 ir 12 punktų, taip pat 50 straipsnio pažeidimą. VAK rėmėsi tuo, kad E. Kamenova nė viename skelbime nenurodė prekybininko pavadinimo, adreso ir elektroninio pašto adreso, bendros prekių pardavimo kainos, įskaitant visus mokesčius ir rinkliavas, apmokėjimo, pristatymo ir sutarties vykdymo sąlygų, vartotojo teisės atsisakyti nuotolinės prekybos sutarties, šios teisės įgyvendinimo sąlygų, termino ir tvarkos, taip pat nepriminė, kad parduodamų prekių atitiktis pardavimo sutarčiai garantuojama pagal teisės aktus.
- 17 E. Kamenova šį nutarimą apskundė *Varnenski rayonen sad* (Varnos apylinkės teismas, Bulgarija). 2016 m. kovo 22 d. sprendimu šis teismas panaikino minėtą nutarimą, motyvuodamas tuo, kad E. Kamenova neturi „prekybininko“ statuso, kaip tai suprantama pagal ZZZP papildomų nuostatų 13 dalies 2 punktą ir Direktyvą 2005/29.
- 18 VAK pateikė dėl šio sprendimo kasacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, *Administrativen sad – Varna* (Varnos administracinis teismas, Bulgarija). Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas visų pirma nurodo, kad internetu masiškai perkamos ir parduodamos plataus vartojimo prekės. Be to, jis primena, kad Direktyvos 2005/29 tikslas yra užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą. Šiomis aplinkybėmis jam iš esmės kyla klausimas, ar tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai fizinis asmuo interneto svetainėje parduoda gana nemažai didelės vertės prekių, jis laikytinas prekybininku, kaip tai suprantama pagal Direktyvą 2005/29.
- 19 Tokiomis aplinkybėmis *Administrativen sad – Varna* (Varnos administracinis teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar [Direktyvos 2005/29] 2 straipsnio b ir d punktai turi būti aiškinami taip, kad prekių pardavimui skirtoje interneto svetainėje įregistruoto ir vienu metu joje paskelbusio iš viso aštuonis skelbimus apie įvairių prekių pardavimą fizinio asmens veiksmai yra prekybininko, kaip jis suprantamas pagal

2 straipsnio b punkte pateiktą apibrėžtį, veiksmai, laikomi įmonės komercine veikla vartotojų atžvilgiu, kaip tai suprantama pagal 2 straipsnio d punktą, ir pagal 3 straipsnio 1 dalį jie patenka į direktyvos taikymo sritį?“

Dėl prejudicinio klausimo

- 20 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, pirma, ar fizinis asmuo, kuris interneto svetainėje vienu metu paskelbia tam tikrą skaičių skelbimų apie parduodamas naujas ir naudotas prekes, gali būti kvalifikuojamas kaip „prekybininkas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2005/29 2 straipsnio b punktą, ir, antra, ar tokia veikla laikytina „komercine veikla“, kaip ji suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio d punktą.
- 21 Visų pirma reikia priminti, kad iš suformuotos Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, jog nacionaliniams teismams ir Teisingumo Teismui bendradarbiaujant, kaip numatyta SESV 267 straipsnyje, pastarasis turi pateikti nacionaliniam teismui naudingą atsakymą, kuris leistų priimti sprendimą jo nagrinėjamoje byloje. Tuo tikslu, jei reikia, Teisingumo Teismas turi performuluoti jam pateiktus klausimus ir tokiu atveju išsiaiškinti visas Sąjungos teisės nuostatas, kurių reikia nacionaliniams teismams, kad jie išspręstų nagrinėjamas bylas, net jei šios nuostatos nėra aiškiai nurodytos šių teismų Teisingumo Teismui pateiktuose klausimuose (2017 m. spalio 19 d. Sprendimo *Otero Ramos*, C-531/15, EU:C:2017:789, 39 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 22 Vadinas, net jei formaliai žiūrint prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas apribojo savo klausimus Direktyvos 2005/29 aiškinimu, Teisingumo Teismas turi iš visos nacionalinio teismo pateiktos informacijos, ypač iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvuojamosios dalies, atrinkti aiškintinus Sąjungos teisės klausimus, atsižvelgdamas į bylos dalyką (šiuo klausimu žr. 2017 m. spalio 19 d. Sprendimo *Otero Ramos*, C-531/15, EU:C:2017:789, 40 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 23 Nagrinėjamu atveju iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėje byloje svarbiomis nacionalinės teisės nuostatomis, t. y. ZZP 47 ir 50 straipsniais, į Bulgarijos teisės sistemą perkelti atitinkamai Direktyvos 2011/83 6 ir 9 straipsniai. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kuris siekia, be kita ko, išsiaiškinti, ar fizinis asmuo, kaip antai tas, dėl kurio pradėta pagrindinė byla ir kuris interneto svetainėje vienu metu paskelbia kelis skelbimus apie parduodamas naujas ir naudotas prekes, gali būti kvalifikuojamas kaip „prekybininkas“, ir ar, kaip toks, jis turi vykdyti šiuose straipsniuose išvardytus reikalavimus, savo prejudiciniame klausime prašo išsiaiškinti tik Direktyvą 2005/29.
- 24 Šiomis aplinkybėmis reikia suprasti, kad savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, pirma, ar fizinis asmuo, kuris interneto svetainėje tuo pačiu metu paskelbia tam tikrą skaičių skelbimų apie parduodamas naujas ir naudotas prekes, gali būti kvalifikuojamas kaip „prekybininkas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2005/29 2 straipsnio b punktą ir Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 2 punktą, ir, antra, ar tokia veikla yra „komercinė veikla“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2005/29 2 straipsnio d punktą.
- 25 Visų pirma dėl „prekybininko“ sąvokos reikia priminti, kad pagal Direktyvos 2005/29 2 straipsnio b punktą „prekybininkas“ – tai „bet kuris fizinis arba juridinis asmuo, kuris komercinėje veikloje, kuriai taikoma ši direktyva, veikia siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija, ar bet kuris asmuo, veikiantis prekybininko vardu arba jo naudai“.
- 26 Savo ruožtu Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 2 punkte prekybininku laikomas „kiekvienas valstybės ar privačiai valdomas fizinis arba juridinis asmuo [kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo, neatsižvelgiant į tai, ar pastarasis įsteigtas pagal viešąją, ar privatinę teisę], kuris veikia pagal sutartis, kurioms taikoma ši

direktyva, siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija, įskaitant kiekvieną kitą asmenį, veikiantį prekiautojo vardu arba jo naudai, [taip pat tarpininkaujant bet kuriam kitam asmeniui, veikiančiam prekiautojo vardu ar interesais]“.

- 27 Taigi „prekybininko“ sąvoka direktyvose 2005/29 ir 2011/83 apibrėžta beveik identiškai.
- 28 Be to, kaip savo išvados 32 punkte pažymėjo generalinis advokatas, ir Direktyva 2005/29, ir Direktyva 2011/83 grindžiamos SESV 114 straipsniu, dėl to jomis siekiama tų pačių tikslų, t. y. prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos veikimo ir užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą įstatymuose ir kituose teisės aktuose, kurie patenka į jų taikymo sritį.
- 29 Taigi reikia pripažinti, kaip tai padarė generalinis advokatas savo išvados 39 punkte, kad šiose dviejose direktyvose apibrėžta sąvoka „prekybininkas“ turi būti aiškinama vienodai.
- 30 Tai patikslinus reikia nurodyti, kad iš Direktyvos 2005/29 2 straipsnio b punkto teksto matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas prekybininko sąvoką apibrėžė ypač plačiai; ji apima bet kurį fizinį arba juridinį asmenį, jeigu jis vykdo atlygintiną veiklą, o iš jos taikymo srities nepašalinami nei bendrojo intereso užduotį vykdantys subjektai, nei viešosios teisės suteikiamą statusą turintys subjektai (2013 m. spalio 3 d. Sprendimo *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*, C-59/12, EU:C:2013:634, 32 punktas.)
- 31 Ta pati išvada taikoma dėl Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 2 punkto, nes šioje nuostatoje, kaip priminta šio sprendimo 26 punkte, pirma, aiškiai nurodytas „kiekvienas valstybės ar privačiai valdomas fizinis arba juridinis asmuo [kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo, neatsižvelgiant į tai, ar pastarasis įsteigtas pagal viešąją, ar privatinę teisę]“ ir, antra, kaip teigiama šio sprendimo 29 punkte, ji turi būti aiškinama taip pat, kaip ir Direktyvos 2005/29 2 straipsnio b punktas.
- 32 Be to, iš Direktyvos 2005/29 2 straipsnio b punkto ir Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 2 punkto formuluočių matyti, jog tam, kad atitinkamą asmenį būtų galima kvalifikuoti kaip „prekybininką“, jis turi veikti „siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija“, arba prekybininko vardu ar jo naudai.
- 33 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad, atsižvelgiant į Direktyvos 2005/29 2 straipsnio a ir b punktuose ir Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 1 ir 2 punktuose pateiktų apibrėžčių formuluotes, jose vartojamos „prekybininko“ sąvokos prasmė ir apimtis turi būti nustatomos pagal susijusią, tačiau antinomine „vartotojo“ sąvoką, kuri reiškia bet kurį fizinį asmenį, neužsiimančią komercine arba prekybine veikla (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 3 d. Sprendimo *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*, C-59/12, EU:C:2013:634, 33 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 34 Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad, palyginti su prekybininku, vartotojas yra nepalankesnėje padėtyje, nes laikytinas mažiau informuotu, ekonomiškai silpnesniu ir teisiškai mažiau patyrusiu nei jo kontrahentas (2013 m. spalio 3 d. Sprendimo *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*, C-59/12, EU:C:2013:634, 35 punktas; 2018 m. gegužės 17 d. Sprendimo *Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen*, C-147/16, EU:C:2018:320, 54 punktas).
- 35 Iš to matyti, kad sąvoka „prekybininkas“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2005/29 2 straipsnio b punktą ir Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 2 punktą, yra funkcinė sąvoka, kuri reikalauja įvertinti, ar sutartiniai santykiai arba komercinė veikla priskirtini prie veiklos, kurią asmuo vykdo profesiniais tikslais (pagal analogiją žr. 2018 m. gegužės 17 d. Sprendimo *Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen*, C-147/16, EU:C:2018:320, 55 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

- 36 Vadinas, tam, kad atitinkamas fizinis ar juridinis asmuo būtų kvalifikuotas kaip „prekybininkas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2005/29 2 straipsnio b punktą ir Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 2 punktą, jis turi veikti „siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija“, arba prekybininko vardu ar jo naudai.
- 37 Siekiant atsakyti į klausimą, ar fizinis asmuo, kaip antai atsakovė pagrindinėje byloje, patenka į sąvoką „prekybininkas“, kaip jis suprantamas pagal minėtas nuostatas, svarbu pažymėti, kaip nurodė generalinis advokatas savo išvados 50 punkte, kad, siekiant kvalifikuoti kaip „prekybininką“, reikia „vertinti kiekvieną atvejį atskirai“. Tuo remiantis, darytina išvada, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsižvelgdamas į visą jam prieinamą informaciją, turės patikrinti, ar fizinis asmuo, kaip antai aptariamas pagrindinėje byloje, kuris tuo pačiu metu internetinėje platformoje paskelbia aštuonis skelbimus apie parduodamas naujas ir naudotas prekes, veikė „siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija“, arba prekybininko vardu ar jo naudai.
- 38 Kaip nurodė generalinis advokatas savo išvados 51 punkte, atlikdamas šį patikrinimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas visų pirma turės nustatyti, ar pardavimas internetinėje platformoje įvykdytas organizuotai; ar jį vykdant siekta pelno; ar pardavėjas turi informacijos ir techninę kompetenciją parduoti siūlomas prekes, kurių galbūt neturi vartotojas, ir dėl to jo padėtis yra palankesnė nei šio vartotojo; ar pardavėjas turi teisinį statusą, reikalingą komerciniams sandoriams atlikti, ir kokių mastu pardavimas internetu susijęs su pardavėjo komercine ar profesine veikla; ar pardavėjas yra PVM mokėtojas; ar pardavėjas, veikiantis nustatyto prekybininko vardu ar jo naudai arba tarpininkaujant bet kuriam kitam asmeniui, veikiančiam jo vardu ir jo naudai, gavo tam tikrą atlygį ar užmokestį; ar pardavėjas įsigyja naujas arba naudotas prekes, kad jas perparduotų, ir dėl to ši jo veikla yra reguliari, dažna ir (arba) vykdoma vienu metu su jo profesine veikla; ar visos parduodamos prekės yra tos pačios rūšies arba tokios pačios vertės, visų pirma – ar pasiūla orientuota į nedidelį prekių skaičių.
- 39 Reikia pažymėti, kad pirmesniame punkte išvardyti kriterijai nėra nei baigtiniai, nei išimtiniai, todėl iš principo vien aplinkybės, kad asmuo atitinka vieną ar kelis kriterijus, negalima laikyti pagrindu internetu daiktus parduodantį asmenį kvalifikuoti kaip „prekybininką“.
- 40 Taigi vien to, kad parduodama siekiant pelno arba kad asmuo internetinėje pardavimo platformoje vienu metu paskelbia tam tikrą skaičių skelbimų apie parduodamas naujas ir naudotas prekes, nepakanka, kad šį asmenį būtų galima kvalifikuoti kaip „prekybininką“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2005/29 2 straipsnio b punktą ir Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 2 punktą.
- 41 Antra, siekiant atsakyti į klausimą, ar fizinio asmens veikla, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, yra „komercinė veikla“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2005/29 2 straipsnio d punktą, reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją šioje nuostatoje sąvoka „komercinė veikla“, apibrėžiama ypač plačiai kaip „bet kuris prekybininko atliekamas veiksmas, neveikimas, elgesys arba pareiškimas, komercinis pranešimas, įskaitant reklamą ir prekybą, tiesiogiai susijęs su produkto pirkimo skatinimu, pardavimu arba tiekimu vartotojams“ (žr. 2013 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *CHS Tour Services*, C-435/11, EU:C:2013:574, 27 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 42 Taigi, siekiant nustatyti, ar aptariama veikla yra komercinė veikla, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą, reikia patikrinti, ar ši veikla gali būti kvalifikuojama kaip „komercinė, t. y. vykdoma prekybininkų“, ir, antra, ar tokia veikla yra prekybininko atliekamas veiksmas, neveikimas, elgesys, pareiškimas ar komercinis pranešimas, „tiesiogiai susijęs su produkto pirkimo skatinimu, pardavimu arba tiekimu vartotojams“ (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *aRLvS*, C-391/12, EU:C:2013:669, 37 punktą).
- 43 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad „komercinė veikla“, kaip ji suprantama pagal Direktyvą 2005/29, egzistuoja tik tada, kai ją vykdo „prekybininkas“, kaip jis suprantamas pagal šios direktyvos 2 straipsnio b punktą.

- 44 Reikia priminti, kad, kaip nurodyta, šio sprendimo 40 punkte, vien to, kad parduodama siekiant pelno arba kad asmuo internetinėje pardavimo platformoje vienu metu paskelbia tam tikrą skaičių skelbimų apie parduodamas naujas ir naudotas prekes, negali pakakti tam, kad ši asmenį būtų galima kvalifikuoti kaip „prekybininką“, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą. Vadinasi, tokia veikla, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, negali būti kvalifikuojama kaip „komercinė veikla“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2005/29 2 straipsnio 2 punktą.
- 45 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2005/29 2 straipsnio b ir d punktai ir Direktyvos 2011/83 2 straipsnio 2 punktas turi būti aiškinami taip, kad fizinis asmuo, kuris interneto svetainėje vienu metu paskelbia tam tikrą skaičių skelbimų apie parduodamas naujas ir naudotas prekes, kaip antai atsakovė pagrindinėje byloje, gali būti kvalifikuojamas kaip „prekybininkas“, o tokia veikla gali būti laikoma „komercine veikla“ tik tuo atveju, jei šis asmuo veikia siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsižvelgdamas į visas šiai bylai svarbias aplinkybes.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 46 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 84/450/EEB, direktyvas 97/7/EB, 98/27/EB, 2002/65/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 („Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva“) 2 straipsnio b ir d punktai ir 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB, 2 straipsnio 2 punktas turi būti aiškinami taip, kad fizinis asmuo, kuris interneto svetainėje vienu metu paskelbia tam tikrą skaičių skelbimų apie parduodamas naujas ir naudotas prekes, kaip antai atsakovė pagrindinėje byloje, gali būti kvalifikuojamas kaip „prekybininkas“, o tokia veikla gali būti laikoma „komercine veikla“ tik tuo atveju, jei šis asmuo veikia siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsižvelgdamas į visas šiai bylai svarbias aplinkybes.

Parašai.